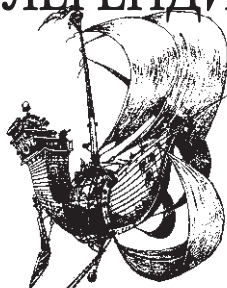
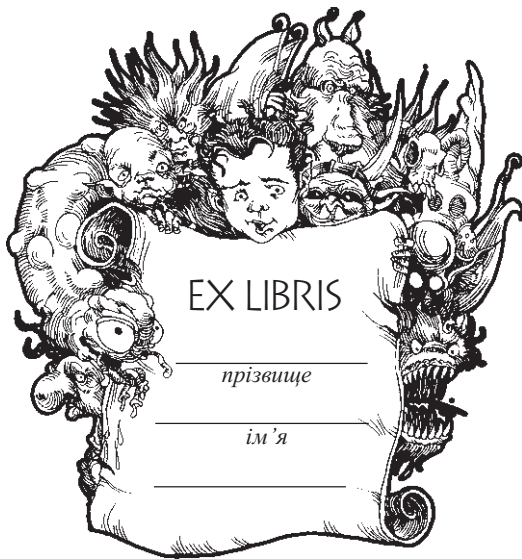

ЛЕГЕНДИ

СВІТОКРАЮ

EX LIBRIS

_____

прізвище

_____

ім'я

_____

У серії
“Легенди Світокраю”
виходять друком:

У НЕТРЯХ ТЕМНОЛІСУ

БУРЕЛОВ

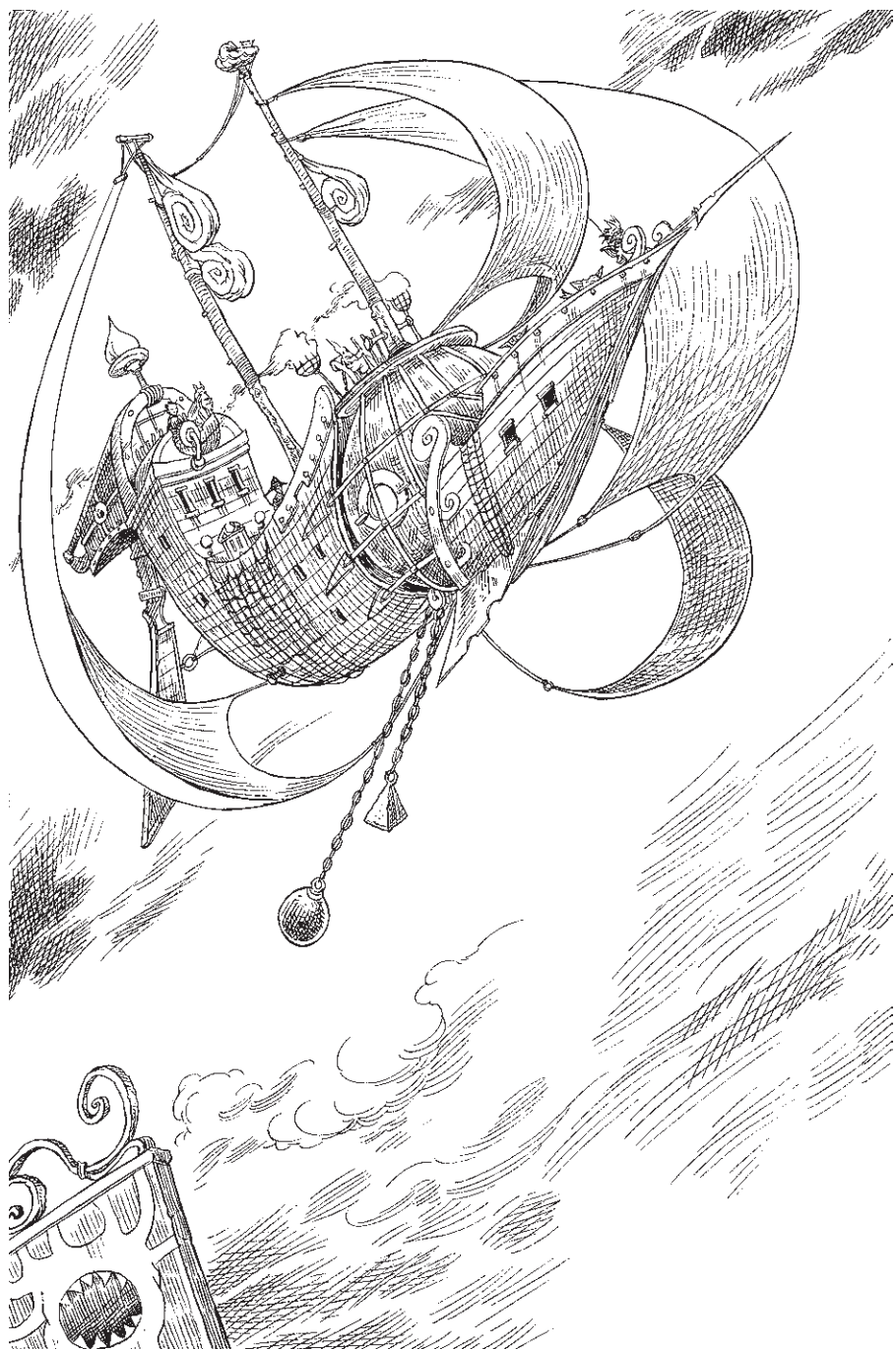
ПІВНІЧ
НАД САНКТАФРАКСОМ

ПРОКЛЯТТЯ ТЕМНОЛЕСНИКА

ОСТАННІЙ
ІЗ НЕБЕСНИХ ПІРАТІВ

ВОКС

БУРЕЛОВ

ЛЕГЕНДИ СВІТОКРАЮ

Дол Стюарт
Кріс Рідел

Тернопіль
“Навчальна книга – Богдан”

ББК 84(4Вел)
С88

For Joseph and William

Paul Stewart & Chris Riddell
STORMCHASER

Text and illustrations copyright © 1998 by Paul Stewart and Chris Riddell

The right of Paul Stewart and Chris Riddell to be identified as the authors of this work
has been asserted in accordance with the
Copyright Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved.

Ілюстрації *Кріса Рідела*
З англійської переклав *Валентин Корнієнко*
Дизайн *Олега Кіналя*

Друкується з дозволу Transworld Publishers відділення Random House Group Ltd.
Видавництво висловлює подяку літературній агенції Синописис
за допомогу в придбанні права.
Ексклюзивне право на видання цієї книги українською мовою
належить видавництву “Навчальна книга – Богдан”.

Стюарт П., Рідел К.

С88 Бурелов/Пер. з англ. В.Корнієнка. —
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2004. — 352 с. —
(Серія “Легенди Світокраю”)

ISBN 966-692-362-9 (укр.)

На борту “Бурелова” Живчик, юний член корабельної команди, якого доля закинула до небесних піратів, має всі підстави хвилюватися: на нього чекають дивовижні пригоди. Мета піратів — добути бурефракс — цінну речовину, що утворюється в самім епіцентрі бурі в ту саму мить, коли ураган шаленіє найдужче. І команді “Бурелова” стає духу проникнути туди...

Друга книга серії фантастичних трилерів Пола Стюарта населена незабутніми персонажами, кожний із яких має неповторний характер. Справжньою окрасою книги стали чудові ілюстрації Кріса Рідела.

ББК 84(4Вел)

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавництва.*

ISBN 0-552-54592-9 (англ.)
ISBN 966-692-270-3 (серія)
ISBN 966-692-362-9 (укр.)

© Валентин Корнієнко, український переклад, 2004
© Видавництво “Навчальна книга — Богдан”, 2004

· ВСТУП ·

алеко-далеко звідси, випинаючись уперед, мов фігура на носі могутнього кам'яного корабля, нависає над безоднею Світокрай. Широка набучавіла Крайріка лється нескінченним потоком із найдалшого виступу скелі, спадаючи у пустку вниз. Її верхоріччя губиться у глибині суходолу, високо в горах, у темному і сповненому небезпек Темнолісі.

За узліссям неозорої пущі, де знижуються хмари, розкинулася Крайземля, безплідна пустеля, над якою клубочаться густі тумани і витають духи та нічні кошмари. Одна з двох доль спіткає того, хто загубиться у просторах Крайземлі. Щасливець, блукаючи, мов сліпеч, вийде на круте урвище і знайде там свою смерть. Нещасливець опиниться у Присмерковому лісі.

Занурений у вічні золоті сутінки, Присмерковий ліс заворожливий і водночас підступний. Його повітря п'янить. Ті, хто надіхається ним, не пам'ятають, що їх сюди привело, схожі тут на казкового заблуканого лицаря, який давно вже забув про пошуки пригод — мету своєї виправи і радо розпращався б із життям, якби був підвладний смерті.

Іноді гнітючу тишу Присмеркового лісу порушують несамовиті урагани, прилітаючи з безодні за Світокраєм. Приваблювані сюди, мов нетля до полум'я, вони кружляють, часом і по кілька днів поспіль, у розпеченому до білого жару небі. Деякі урагани надто не схожі на решту. Вони розроджуються жмутами блискавиць, утворюючи бурефракс — безцінну речовину, що, наперекір жахливим небезпекам Присмеркового лісу, притягує мов магніт усіх охочих її запопасти.

Спустившись Присмерковим лісом нижче, можна вийти на Багнище. Це смердюча, загиджена місцевість, масна від рідкого глею із заводів та ливарних цехів Нижнього міста, яке вже стільки часу спускає і звалює сюди свої відходи, що земля стала геть безживна. А все ж — як і скрізь по Світокраю — тут є свої мешканці. Це рожевоокі й цілком знебарвлені, білі, як і все їхнє довкілля, обірванці, звиклі порпатися в покидьках.

Ті, кому щастить перебрести Багнище, опиняються у лабіринті проходів між благодійними куреннями в жалюгідних нетрищах обабіч лінивої течії Крайріки. Це Нижнє місто. Його населяють, тиснучись у вузьких вуличках, люди та різноплемінні істоти з усіх кінців Світокраю. Брудне, перенаселене і нерідко жорстоке, Нижнє місто є осередком усяких промислів, як законних, так і таємних.

Місто гуде, метушиться, кипить енергією. Кожен мешканець провадить своє діло, належить до своєї спілки і має свою чітко визначену робочу дільницю. Звідси — інтриги, змови, запекле суперництво і вічна колотнеча — між дільницями, спілками, суперниками-ремісниками. Усіх спілчан гуртують однаковий страх і однакова ненависть до повітряних піратів, які на своїх швидкохідних кораблях опанували небо над Світокраєм і грабують на своєму шляху безталанних купців.

У середмісті увагу привертає велике залізне кільце із припасованим до нього довгим важким ланцюгом; той ланцюг, коли туго напружений, а коли обвислий, тягнеться просто в небо. До нього припнуто здоровенну плавучу скелю.

І ту ж мить усе й справді скінчилося. Зрештою Живчик досяг нижнього краю пасма хмар: у своїй скаженій нищівній люті Велика буря виплюнула його, наче кісточку заболоні. Це жаске випробування тривало лічені секунди, але Живчикові вони здалися вічністю.

— Хвала Небові! — вдячно прошепотів він.

Запала моторошна тиша. Здавалося, саме повітря зникає, виснажене щойно вщухлим вихором. Живчик змінив поставу і, коли його крила випросталися знову, продовжував свій повільний плавкий спуск. Попереду було видно, як швидко даленіє Велика буря. Вона ковзала по ясній небесній блакиті, прекрасна та велична і сяла наче здоровенний ліхтар із пурпурового паперу.

— Та й по всьому? — промимрив Живчик. — Невже я прогавив жмут бурефраксу?

Він розчаровано похнюпив голову і дивився на чимраз ближчий Присмерковий ліс, аж почув новий згук. Здавалося, хтось дер папір чи ляпав у долоні. Живчик рвучко звів голову і скерував погляд уперед. Із черева пурпурової бурі виткнулося сліпуче жало.

— Ось він! — вигукнув Живчик. — Жмут блискавиць. Бурефракс!

Зубчаста стріла дедалі видовжувалася, хоча й неймовірно поволі, немов хмари пускали її з великою неохотою. Живчик уже сумнівався, чи вона коли-небудь вивільниться взагалі, аж знову розлягся тріскіт, повнячи повітря відлясками. Жмут блискавиць вихопився на волю.

Він шугнув униз, випаляючи на лету повітря. Лінув із блиском та громом, із виттям та свистом. Дух смаженого мигдалю шибнув Живчикові в ніздрі, аж вони затріпотіли.

— Це... це прекрасно, — зачаровано зітхнув він.

Жмут стремів униз. Трах-тарарах, трах-тарарах! Із сиком та тріском, він прошив листяне шатро і шугнув на долину. А тоді — лусь! гуп! — угору бухнула пара: небесна гостя вгрузла у м'який ґрунт. Живчик прикипів очима до високого сторчака блискавки між деревами під собою і затрепетав із побожного страху та захвату.

— Бурефракс, — прошепотів він. — І побачити, як він народжується, випало не кому, як мені!

Велика буря встигла обернутися на пурпурову цяту і хутко зникала за обрієм. Тепер, коли вона була далеко, Живчик волів не пригадувати пасток, прихованих у неї всередині, несамовитих вітрів, що бурхали там, ладні розшарпати на шмаття все на своєму шляху.

Повітря було застояне, сире, важке. Воно облипало, наче волога шмата.

Живчикові — він ще й досі летів на великій висоті — це неабияк вадило. Гнані тиховієм, крила давали чудову спромогу для маневру. А в безвітря, як тепер, летіти на них ставало небезпечно. Орудувати ними було, власне, ніяк. Як домогтися того, щоб шовкові пазухи постійно наповнюва-

— Велика буря так і не випустила його зі своїх жахливих лабетів, — пояснив помагай-біда. — Коли я бачив його востаннє, корабель дедалі більше відносило. Я супроводив його, поки ставало духу...

— Відносило? Куди? — запитав Живчик.

— Ген-ген далеко. Аж занадто далеко.

— Ні...

Помагай-біда кивнув головою.

— Поза межі Світокраю, Живчику. Так далеко ще ніхто ніколи не заганявся. У такі небесні безодні, не позначені на жодній мапі.

Живчик дивився кудись у простір перед себе, і серце його шалено калатало. Батько не тут, він десь загубився у похмурій мрячній пустці за межами Світокраю — про це навіть подумати і то було страшно.

— Я повинен спробувати його врятувати, — рішуче мовив Живчик.

— Справа украй небезпечна, паничу Живчику... — почав був крилатий гість.

— *Капітане* Живчику, — осадив його Живчик. — І жодна небезпека у світі мене не зупинить. “Позасвітній гарцівник” готовий. Команда готова. І я готовий теж.

— Тоді не барімося! — сказав помагай-біда.

— Не барімося? — перепитав він. — Ти збираєшся мандрувати з нами?!

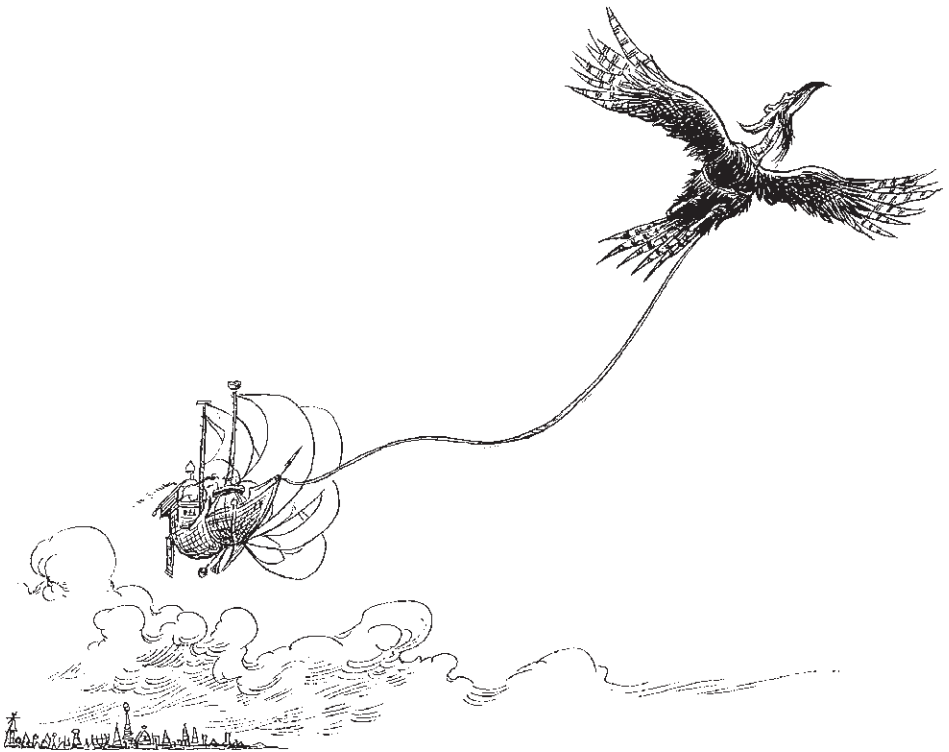
— Ти був свідком, коли явилуплювався, — нагадав птах, — і я зобов’язаний бути довіку тобі за охоронця. — Він зітхнув. — Часами мені аж кривдно... Ну, та годі про це. Не можна гаятися ні хвилини. Знайди якусь линву. Один кінець прив’яжи до бушприта, а другим опережи мені груди. Я полечу слідом за батьком через відкрите небо. — Він примовк, здригаючись усім тілом. — Ще ніколи мені не випадало такого далекого польоту, але я доправляю тебе до нього. Небо милостиве — сподіваюся, ми не опізнимося.

— Небо милостиве, — тихо повторив Живчик. І не кажучи більше ані слова, спустив гирі правого борту і повернув штурвал.

— Я готовий! — прокричав помагай-біда. Він скочив з об-
лавка і полетів, лопочучи крильми. Що дужче напиналася
линва, то міцніше Живчик стискав штурвал. “Позасвітній
гарцівник” рвонувся вперед.

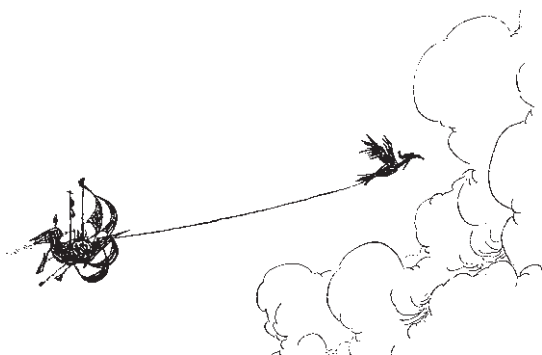
Припнутий до птаха, небесний корабель усе ближче
й ближче підлітав до Межі. Внизу води Крайріки спадали
каскадом із кручі в безмір чорної хлані. Віяв вітер, надима-
лися вітрила, і “Позасвітній гарцівник” “гарцював” у ви-
шині над Світокраєм, рвучися чимшвидше його покинути.

— Борони нас Небо! — прошепотів Живчик. — Борони
нас усіх!

ЗМІСТ

Вступ	7
Розділ перший. Зустріч друзів	11
Розділ другий. Розповідає помагай-біда	23
Розділ третій. Гуки та шепоти	47
Розділ четвертий. Вантаж залізного дерева	63
Розділ п'ятий. Таверна “Дуб-кривавник”	79
Розділ шостий. Скрид Пальцекрад	92
Розділ сьомий. Згода і зрада	100
Розділ восьмий. Відліт	111
Розділ дев'ятий. На ловах бурі	125
Розділ десятий. Зізнання	137
Розділ одинадцятий. У серці бурі	148
Розділ дванадцятий. До Присмеркового лісу	171
Розділ тринадцятий. Рудий лицар	185
Розділ чотирнадцятий. Голосні крики, тихі шепоти	191
Розділ п'ятнадцятий. Живий труп	201
Розділ шістнадцятий. Капітан Живчик	212
Розділ сімнадцятий. Багнище збирає данину пальців	229
Розділ вісімнадцятий. Пальцекрадіж	239
Розділ дев'ятнадцятий. Скридові крупиночки-кровиночки	257
Розділ двадцятий. Камінний Штурман	267
Розділ двадцять перший. Політ до Нижнього міста	279
Розділ двадцять другий. До серця Санктфракса	293
Розділ двадцять третій. Розв'язка	317
Розділ двадцять четвертий. “Позасвітній гарцівник”	336

Ця книга надрукована на папері NOVEL,
виготовленому компанією Stora Enso у Фінляндії.
Папір має властивість зменшувати контрастність сприйняття тексту
і спеціально призначений для друкування дитячих видань.

Літературно-художнє видання

Серія “Легенди Світокраю”

**Стюарт Пол
Рідел Кріс**

БУРЕЛОВ

З англійської переклав *В. Корнієнко*

Головний редактор *Б. Будний*
Літературний редактор *Б. Щавурський*
Дизайн *О. Кіналя*
Верстка *І. Демків*

Підписано до друку 21.04.2004.
Формат 60×90/16. Папір офсетний. Гарнітура Таймс.
Умовн. друк. арк. 22,0. Умовн. фарбо-відб. 22,0. Наклад 5000 прим.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 43-00-46; 25-18-09
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com

ВАТ “Львівська книжкова фабрика “Атлас”
79005, м. Львів, вул. Зелена, 20